

Arrest

nr. 182 596 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 12 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk (problemen en een vrees omwille van) het feit dat hij in zijn land van herkomst, Libanon, per ongeluk iemand zou hebben aangereden en vervolgens vluchtmisdrijf hebben gepleegd, waarna hij tot een celstraf van 10 jaar zou zijn veroordeeld.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 128 704 van 3 september 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en de situatie in Libanon er niet een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard is dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemde bepaling.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Zo stelt hij o.a. dat ook zijn moeder, broers en zus problemen met zijn belagers hebben gehad en dat zij hiervoor in België intussen een eerste maal asiel hebben aangevraagd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige, eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 128 704 van 3 september 2014 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stuk, door hem in de bijgevoegde inventaris aangeduid als "Vonnis waarbij verzoekende partij veroordeeld werd tot celstraf van 10 jaar", werd door hem eerder in het kader van zijn vorige asielaanvraag neergelegd.

De Raad wijst er ook opnieuw op en benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van zijn vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Waar thans in het verzoekschrift wordt geopperd dat "verzoekende partij is van mening dat haar uitwijzing naar Bangladesh een schending van art. 3 EVRM inhoudt", wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing met geen woord over Bangladesh wordt gerept, hetgeen ook volstrekt logisch en normaal is aangezien verzoeker steeds heeft verklaard afkomstig te zijn uit, problemen te hebben in en een vrees te koesteren jegens Libanon.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In zoverre verzoeker de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat hij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 januari 2017, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nieuwe stukken heeft ingediend. Zij wijst er op dat in haar vorige asielaanvraag haar werd gezegd dat documenten van belang waren. Zij legt thans een origineel vonnis voor waaruit blijkt dat zij veroordeeld is voor 10 jaar gevangenisstraf. Het betreft hier wel een origineel document zodat het argument dat het document niet kan worden aangenomen omdat het door knip-en plakwerk kan gemanipuleerd zijn niet opgaat. Voorts stelt verzoekende partij dat zij in het verzoekschrift wel degelijk inhoudelijke kritiek heeft gegeven op het verzoekschrift. Tot slot stelt zij dat intussen ook andere familieleden zijn aangekomen en asiel hebben aangevraagd zodat dit een bijkomend bewijs is van haar vrees voor vervolging.

Verzoekende partij haar betoog wel degelijk nieuwe stukken te hebben ingediend, vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoekende partij legt immers in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag geen nieuwe documenten neer. Ze heeft als bijlage bij haar verzoekschrift een kleurenkopie gevoegd van een vonnis dat zij al eerder in het kader van haar eerste asielaanvraag neerlegde.

In het kader van haar vorige asielaanvraag werd bij 's Raads met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 128 704 van 3 september 2014 omtrent dit vonnis als volgt vastgesteld en geoordeeld:

“Ook het door verzoeker bijgebrachte document waaruit moet blijken dat hij werd veroordeeld, is niet van dien aard dat het zijn geloofwaardigheid kan herstellen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker via mail op 7 maart 2014 een anderstalig document neerlegde, doch dat hij echter niet de minste uitleg verstrekke omtrent de aard van het stuk in kwestie, géén voor eensluidend verklaarde vertaling ervan bijvoegde noch uitwerkte op welke wijze dit zogenaamde “bewijskrachtige” document, waarvan hij overigens evenmin aantoonde dat het niet eerder neergelegd kon worden, zijn asielrelaas zou kunnen staven. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het stuk zelf heeft laten vertalen doch er een aantal bevreemdende vaststellingen werden gemaakt. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kan het niet aannemelijk worden geacht dat een officieel gerechtelijk document dermate weinig informatie bevat en dat het stuk in het bijzonder geen gegevens bevat over de man die verzoeker zou hebben aangereden, noch de naam van de rechter die het vonnis zou geveld hebben erin vermeld wordt en dat evenmin de naam van verzoekers vader wordt vermeld ook al wordt er naar hem gerefereerd wanneer het gaat over de betekening van het vonnis. Dat het document slechts een uittreksel van het vonnis zou zijn, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en overwegingen. Bovendien bevat dit document weliswaar de naam 'A. M. S.', doch aangezien verzoeker op geen enkele manier zijn identiteit aantoonde, maakt hij op geen enkele wijze aannemelijk dat dit document over zijn persoon gaat. Daarenboven betreft het document slechts een fax/kopie waaraan, mede gelet op de concrete vaststellingen met betrekking tot de inhoud van dit document, geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift werd dit door verzoeker bijgebrachte document dus wel degelijk zowel inhoudelijk als formeel beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker geeft overigens geen

valabele verklaring waarom hij slechts bij machte zou zijn om een dergelijk uittreksel en niet het vonnis zelf bij te brengen. Nochtans blijkt uit de inhoud van het door hem voorgelegde uittreksel dat het vonnis aan zijn vader zou betekend zijn. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekers vader zijn contacten bij de ordediensten moest aanspreken om nog een uittreksel van het vonnis te kunnen bekomen.”

Verzoekende partij legt, in weerwil van haar blote beweringen hieromtrent, tot op heden het origineel niet neer van het vonnis. De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas, waarin zij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aan de door verzoekende partij neergelegde kleurenkopie van (een uittreksel van) het vonnis kan, zoals eerder werd vastgesteld, geen bewijswaarde worden gehecht. Het louter opnieuw neerleggen van een kopie van eenzelfde document vermag, gelet ook op de gemakkelijke manipuleerbaarheid van kopieën (*cf.* RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135), geenszins de bewijswaarde ervan te herstellen.

Aangezien, zoals bij voormeld arrest in het kader van haar vorige asielaanvraag werd vastgesteld, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekende partij haar asielrelaas kan evenmin geloof worden gehecht aan haar verklaringen dat ook andere familieleden omwille van haar problemen Libanon hebben moeten verlaten. Het louter feit dat ook enkele familieleden van verzoekende partij asiel hebben aangevraagd, vormt geen bewijs dat verzoekende partij persoonlijk in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de zeer algemene en geenszins geconcretiseerde opmerking dat zij in het verzoekschrift wel degelijk inhoudelijke kritiek heeft gegeven op het verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 16 januari 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS